

окровенностъ, на сѣция частъ вмѣкналъ по този поводъ една статия въ вѣстникътъ си. Освѣтъ това, Робеспьеровото предложение си харесало на аристократитъ и реакционеритъ отъ дѣсната страна; тѣзи господа особено силно се страхували и ненавиждали чловѣцитъ отъ умѣреннитъ партии; тѣ мислили, че умѣреннитъ партии можътъ да основътъ твърдъ порядѣкъ, който за всекога ще турне край на господството на привилегийтъ; а на крайнитъ якобинци, аристократитъ глѣдали като на невъзможни чловѣци, които ще пошумѣтъ, ще покрѣскатъ, и послѣ ще бѣдѣтъ оставени отъ народѣтъ, че тѣхъ въ извѣстно време ще можѣтъ да ги избѣсѣтъ и гилотилиратъ, по всичкитъ правила на старата углавна техника. Като се ръководствувала по тѣзи привлекателни съображения, дѣсната страна е била всекога готова да поддържа чиститъ демократи противъ либералитъ, всекога се радвала на каранията между еднитъ и другитъ, и горѣщо съчувствувала на всека побѣда на първитъ надъ послѣднитъ. Това настроение се усилило още по много и отъ опова обстоятелство, че абсолютиститъ и аристократитъ имали лични неприязнители между либералитъ, а между крайнитъ якобинци — пѣмало и не можало да има неприязнители, защото тѣзи два класса чловѣци съвсѣмъ далеко стояли единъ отъ други по общественото си положение.

Всичкитъ тѣзи причини довели до онзи резултатъ, че Дюпоръ, Ламети и Барнавъ оказали се почти единственни Робеспьерови противници. Предложението му било прието отъ твърдъ много